

sekskamp eller er lukningstruede som en konsekvens af finanskrisen, da den jo bl.a., som det er blevet sagt heroppefra mange gange, har medført, at virksomheder og fonde kraftigt skærer ned på sponsorater og kunst donationer.

Vi har utrolig mange eksempler. I øjeblikket kæmper to rytmiske spillesteder i København – Stengade 30 og Culture Box – for deres liv. VEGA og Copenhagen JazzHouse kommer ud af 2008 med et kæmpe underskud. I Odense har kommunen midlertidigt overtaget spillestedet Posten. Og i Train i Århus og på Skråen i Aalborg er man så hårdt ramt, at man har svært ved at opfylde de aftaler, der er indgået med staten. Et nyt dansk musikteater i Århus, der producerer musicals bl.a. med emner fra danmarkshistorien, er gået konkurs efter i en årrække at have klaret sig uden væsentlig fast støtte.

Det er også nævnt heroppefra af SF's ordfører, at Gladsaxe Ny Teater allerede er gået i betalingsstandsning. Og årsagen til det er ifølge direktør Kaspar Rostруп, at teatret ikke kan drives alene for det offentlige støttebeløb, man får, og at den private medfinansiering, som man har været nødt til at gå ud og søge for at sikre økonomien, nu er reduceret så kraftigt på grund af finanskrisen, at det ikke er muligt at fortsætte.

Dansk Skolemuseum er også lukket på grund af ophørte sponsorater. Og hos en lang række kulturinstitutioner fører en svækket økonomi til betydelige kvalitetsforringelser. Dansk Danseteater må skære ned i 2009. Egnsteatrene mangler samlet 8-10 mio. kr. Jytte Abildstrøms turnéteater har måttet lukke. Selv store institutioner som Statens Museum for Kunst, Nationalmuseet, AROs, Louisiana, ARKEN og en række øvrige museer udeomkring i landet melder på samme måde, at de lider under manglende økonomi og svigtende sponsorindtægter til at afholde udgifter til deres kunstindkøb, udstillinger og andre projekter for.

Det tror da pokker, at det kan mærkes, når f.eks. også Ny Carlsbergfondet, som har været en mastodont inden for dansk kunststøtte, pludselig skærer 70 mio. kr. af de midler, som de årligt deler ud til kultur, og når f.eks. Danske Bank og andre større kulturdonorer også planlægger at skære ned på deres store millionstøtte til kulturlivet.

Jeg tror, at det må være ganske klart for alle, at der her er alt for mange eksempler. Vi har også set avisoverskrifter hen over de sidste mange måneder, der gør, at man må forvente, at kulturministeren ikke bare sidder det her overhø-

rig. Man mener, at det burde være en situation, hvor kulturministeren sagde: Ja, jeg bliver nødt til at lytte. Jeg bliver nødt til at se, om der er behov for, at vi her træder til, som vi nu har gjort det bl.a. i forhold til banker og erhvervslivet.

Jeg synes egentlig, at det burde være kulturministeren, der stod her i dag og bad Folketinget om at hjælpe og støtte de institutioner inden for kulturens område, som nu er truet af lukning – ikke mindst fordi ministeren og også regeringen i sig selv bærer så stort et ansvar for, at situationen rent faktisk er så alvorlig, som den er. Der er jo igennem en årrække gennemført en række nedskæringer på kulturens budgetter, som har haft den effekt – bl.a. ved omfordeling – at mange kulturinstitutioners driftsøkonomi langsomt er blevet udhulet og gjort langt mere afhængig af midler fra det private erhvervsliv. Det er midler, som altså nu ikke længere er til stede med de konsekvenser, vi lige har hørt tidligere.

969 mio. kr. har kulturinstitutioner skullet aflevere til regeringen i driftsbesparelser siden 2002, og i de kommende 4 år skal man aflevere yderligere 926 mio. kr. Det er klart for alle, at det kan mærkes. Og for mange institutioner betyder det altså mærkbare kvalitetsforringelser.

Kl. 17:26

Jeg er helt klar over, at vi først får forbedret den situation, når vi får en ny regering, der rent faktisk vil prioritere kunst og kultur og igen gøre det til et vigtigt investeringsområde. Men vi har altså ikke råd til, at kulturinstitutioner mister livet inden da. Der er behov for at etablere en nødpulje, og det kan kun gå for langsomt.

Det undrer mig, at de partier, der i dag taler imod dette forslag, gør det, når vi ved, at disse partier – altså inklusive Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti – står som afsendere på et brev, der er sendt til ministeren af Folketingets Kulturudvalg den 25. november sidste år, hvor man faktisk beder ministeren om at tage et initiativ og prøve at finde nogle penge, fordi man godt er klar over, at der er et stort problem, ikke mindst fordi vi i Folketingets Kulturudvalg har haft besøg af en række af de nødlidende institutioner. Jeg kan bare konstatere her i dag, at disse partier – Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti – altså ikke står ved det ønske, man dengang havde, om at sikre midler til at hjælpe de nødlidende kulturinstitutioner, og det synes jeg selvfølgelig er voldsomt ærgerligt.

Så bruger man et argument, som jo stort set altid bliver brugt, i hvert fald når det handler